

Szántai Lajos
Árpád-házi királyok fényes nemzetsége
Koppány kupája

Koppány vezér vallásáról nem sokat tudunk, ezért illő megvizsgálnunk mit tudhatunk meg erről. Ez nem jelenti azt, hogy nem maradt ránk elég olyan adat, melyről vallására következtethetnénk. Hogy erről a vallásról mégis keveset tudunk, az azért van, mert néhány évszázada a történelemtudósok így eszelték ki, éppen azért, hogy a fölösleges gondolkodástól megkíméljék a hallgatókat.



Bármily különös is Koppány vezérről sokkal többet lehet tudni, mint azt az első pillanatban gondolnánk. Annál többet, hogy ez a vallás egy szkíta ősvallás, melynek határozottan keresztény vonulata van.

Vizsgáljuk meg a Turul nemzetség irányából, milyen vallással rendelkeztek a nemzetség tagjai. Először a nevekre kell figyelniük, mert az Árpád-kori fejedelmek nevek beszédesek. Árpád fia Tarhos, az ő fia Tevel, Tevel fia Tormás, Tormás fia Tar-Zerind. A nevek felsorolásából érzékelhető, hogy mögöttük egy jól kimutatható út húzódik meg. Mindegyik névben ott találjuk a Tor vagy Tar gyököt. Ez azt jelenti, hogy a Turul nemzetség vallásának útján jártak ezek a fejedelmek vagy vezérek.

Tar Zerind Koppány édesapja volt. Koppány, miután apja meghalt, egyre inkább kiemelkedőbb pozícióba jutott, és ebből az emelkedésből érezhető, hogy Koppány a nemzetség ezen az ághoz tartozik. Fő kérdésünk ezután, hogy ezek a fejedelmek milyen vallási úton jártak. Nevükhöz utóragok illeszkedtek, pl. Tar-hos. Ebből a névből első megközelítésben nem lehet semmit kihámozni. A nyelvészek és történészek azt mondják, hogy török eredetű méltóságnevekkel állunk szemben, de ha tudjuk, hogy ez a nemzetség a Turultól származtatja magát, és ha egy nemzetségben sorra bukkannak fel a Tar, Tor, tehát a Turul gyökű fejedelmek nevek, akkor egyértelmű, hogy ez egy folyamatot jelent és mindegyik fejedelmek a Turul-vallásnak egy-egy arculatát képviseli. Nem lehet biztosan tudni, hogy Árpád melyik fia volt Tarhos, sajnos nem tudjuk, hogy a nemzetségen belül ki kinek volt a gyermeke vagy az apja, mert egymásnak ellentmondó adatokkal rendelkezünk. Egyet viszont tisztán lehet érzékelni, hogy két fő ágat lehet megkülönböztetni a nemzetségen belül. Az egyik Árpád - Zoltán - Taksony felé vezet, a másik rejtett ág, pedig a Tar vonulaton hullámszik tovább és ezen a hullámon érkezünk el Tar-Zerindig és fiáig, Koppányig.

Megfejtethető-e, hogy mi bújuk meg a nevek mögött? Tarhos nevében észrevehetjük, hogy a tar, tor irányába is elvihet bennünket. Úgy tűnik tehát, hogy itt egy olyan áldozati útról van szó, ahol a tor, mint halotti szertartás, nagyon fontos szerepet játszik és ez az ősök kultuszának ápolását jelenti. Az összes

létező forrás - amikor már Koppány vezérre kimondják a fő vádakat, - úgy hangzik, hogy az ősök vallásának útján akart maradni.

Ebben a Tar, Tor vonulatban az ősök vallásos útját lehet tetten érni. Ehhez kapcsolódik egy utónév rag, a (Tar)-hos, ez nyilván úgy hangzott, HOS. Tehát Tarhos esetében bizonyos, hogy a Turul nemzetség hősies, önfeláldozó útját követhetjük nyomon, és ez az út nem ebben a világban gyökerezik. Tarhos után ebben az ágban következik Tor-más fejedelem. Itt magával a torral találkozunk, ami egy túlvilági vonalról induló utat jelent, ugyanakkor, ha Tarhos nevében turuli hős, akkor ez a hőstettek túlvilági útját jelenti. Tormás nevének jelentése, a Turul mása, tükörképe, egy olyan szertartásos vonulatra figyelmeztet bennünket, ahol az égi mozgásokkal teljes összhangban van a földi, szinte az Égi Turul útvonalát másolja Tormás ezen a földön.

Így jutunk el Tar-Zerindig. Tar-Zerind sok fejlődést okozott a kutatóknak, hiszen nem tudjuk megállapítani, hogy a Turul nemzetség melyik ágához tartozott. Valóban nem az a fontos, hogy ki melyik családi ághoz tartozott, hanem észre kell vennünk a nevekben rejlő vallásos jelentést. Tar-Zerind egyik névváltozatában nem Tar az előtag, hanem Szár, ebben a formában jobban felismerhető a Zár szó. Ha a névben vallásos vonulatot keresünk, akkor rájöhetünk, hogy Koppány édesapja idejében ezen a szertartásos úton valami lezárult.

Ha nyelvészeti úton maradunk, ahol van zár, ott van kapu vagy ajtó, a Kupa név egyik jelentése hangzócserével pedig Kapu. Koppány tehát egy lezáruló misztérium kapuja. Azt pontosan láttuk, hogy Koppány felmenőinél végig ott találjuk a Tor és Tar neveket, ez egyértelműen belső útjának ad egyfajta húzást. Ebből a vonulatból kiindulva felismerhetjük, hogy a Koppány névben a koponya is rejtőzik, hiszen tökéletes hangtani megfelelői egymásnak. Itt érthető meg Koppány belső, titkos útja. Ahol Koppány alakja megjelenik a köztudatban, pontosan lehet érzékelni, hogy az emberek gondolataiban mindig jelen van valamilyen különleges belső titok, amit Koppányra vonatkoztatnak. Ugyanis az embereket soha egy pillanatra sem elégítette ki az a meghatározás, hogy Koppány pogány volt, mert érezzük, hogy nem a pogányságon van a hangsúly, hanem egy rendkívül lényeges, titokzatos vallásos úton, aminek Koppány, a 970-990-es évek között egyik letéteményese volt.

Milyen szertartás és vallásos út tartozik hozzá személyéhez, ehhez a koponyához? Amikor koponyáról beszélünk és észre vesszük, hogy nevében a koponya megjelenik, azt is lehet tudni, hogy az ő vallása, vállalása, és vallásos tevékenysége ezen az úton érhető tetten, de itt ezen az úton nem áll meg, mert neve elvezet a kupához, a kupa pedig a Kappához, a magyar koronázási szertartás egyik legszükségesebb használati eszközéhez, amit koronázandó uralkodónk fejére, a korona alá tesznek. Tehát egy szertartási vonulat jelent meg a leggyakrabban emlegetett képhármasságban: koponya, kupa, kappá. Azt, hogy a koponyából hogyan lesz kupa, mindenki tudhatja. A koponyából készült kupa olyan áldozati edény, ami éppen a hun népek vallásos kultuszában volt rendkívül jelentős. A koponyából elkészített kupában véráldozatot mutattak be. De vajon a koponya ténylegesen játszott-e szerepet a honfoglalás-kori magyar ősvallásban?

A koponyára már eddig is sokkal jobban oda kellett volna figyelni. A koponya vallásos szertartásokhoz kötődik népünk műveltségében. Akik ismerik a koponya-varázs földön fellelhető központjait, azok tudhatják, hogy két nagy központja létezik a koponyalékelési szertartásnak, de ugyanakkor ezen szertartás, a trepanáció megjelenése a föld minden pontján fellelhető - Európa, Afrika, Ázsia -, csak összefüggő leletekkel nem rendelkezünk.



A földön két olyan hely van, ahol folyamatában lehet tetten érní a koponya-vallást. Az egyik hely Peru, az Inka birodalomhoz kötődik, itt tártak fel összefüggő leletanyagot. A kutatók azt gondolták, hogy Amerikában majd a primitív népeknél fogják fellelni ezen szertartás nyomait, de bármily különös, a fő központok a magas kultúráknál jelennek meg.

A másik központ a Kárpát-medencében található, a bronzkortól egészen a Honfoglalásig. Az Árpád előtti évszázadokban a koponyalékelés szertartásában nem lehet kimutatni folytonosságot, de a X. és XI. században a szertartás egy hatalmas lendületet kapott. Ez azt jelenti, hogy a szent Istváni térítés után még 100 esztendeig a legtöbb trepanált koponya a Kárpát-medencéből származik.

Egy emberi fejet megnyitni csak vallásos szertartás útján lehet. Sem orvosi esettel, sem ködös babonás megoldással nem lehet magyarázatot találni arra, vajon miért nyitották meg az ember koponyacsontját. Vajon miért volt lényeges, hogy a fejtetőn, a homlok ívénel vagy hátul az öreglyuk környékén nyílást vágjanak a koponyán? És nagyon lényeges: a folyamat Szent Istvánnal nem állt meg. A római katolikus országokban viszont ennek a szertartásnak nyomát nem lehet találni. Nem lehet azt mondani, hogy ezek a leletek nem állnak összefüggően a rendelkezésünkre. És ráadásul éppen a szkíta vonalon belül mutatható ki a szertartás legfontosabb ágazata. Nincs okunk szörnyülködni, mert ne felejtjük el, hogy majd eljutunk egy hegyre, melynek neve Golgota, Koponya-hegy, csak messziről kell elindulnunk, hogy ennek a vallástörténeti jelentőségét végre felismerjük.

A szkíta népek körében nagyon fontos szertartásos út volt, mert pl. a magyar nyelven keresztül a koponyából ennek a szertartásnak a legfontosabb állomásait is ki lehet bontani. Ez azt jelenti, hogyha egy valóban nemzeti jellegű szertartást mutattak be őseink, annak legfontosabb eseményeit anyanyelvünk rögzítette és megőrizte. És ilyen módon kell észrevennünk, hogy a koponyából a koponya, vagyis ivócsésze felé tudunk továbblépni. Nagyon fontos az a szertartás, amit észre kell vennünk. Sok régész, akik avar írásokkal foglalkoztak, már az avarok körében is kimutatták a koponyával végzett áldozati szertartások nyomait, tehát úgy tűnik, hogy ez a szertartásos út nemcsak a Honfoglalással bejött magyarok útjához tartozik. Kerültek elő olyan sírok, ahol az eltemetett harcosnak a fejét nem tették a sírba. Ez ugyan jelenthetné azt is, hogy a harcban elesett, levágták a fejét és aztán a harc zűrzavarában a fejet nem találták meg, így fej nélkül kellett eltemetni. Ezzel az elmélettel az a baj, hogy ehhez képest túl sok ilyen lelet van és itt figyelhetünk fel egy másik sajátosságra, hogy vannak olyan sírok is, ahol nagyon sok koponyát temettek el egyetlen elhunyt mellé. Érezhetjük, hogy ez halotti szertartás, és ha ezt a szertartást könnyörtelen pontossággal akarjuk megnevezni, akkor csak koponya útként nevezhetjük, vagy egyszerűen a TOR kifejezést használhatjuk.

(Országunkban nemcsak abból állt régen a halotti tor, hogy az elhunyt emlékére ételeket és italokat fogyasztottak el.) A torból a torol felé mehetünk tovább, mely úton egy hihetetlen keménység és hatalmas erő felszabadítása történik. Az avar koponya szertartási vonulat után érkezünk el a Honfoglalás időszakába. Itt bukkan fel újra az a hatalmas koponyalékelési hullám, ami a föld különböző pontjain összefüggően jelenik meg, (Peruban ez még a Kolumbusz előtti időket jelenti) folyamatos leletek bizonyítják ezt.

A Kárpát-medence, ahol a bronzkorszaktól kezdődően megfigyelhető ennek az áldozati szertartásnak megjelenése, pontosan kimutatható a kun időkől, a szkíta és a hun korszakból megint folyamatosságot észlelhetünk. A Hun birodalom megszűnése után találunk egy két-évszázados rést, ahol nincs nyoma. Pontosabban elvéve van, s ekkor érkeznek meg Árpád hadai, és nem tudjuk milyen vallásos úthoz kell tartozni ahhoz, hogy a koponya-csontot megnyissák.

Ez azért hangsúlyozandó, mert egy jelentős vonulata a honfoglalás-kori leletanyagnak. A honfoglalás korából ránk maradt síroknak hihetetlen nagy százaléka jellemző ez. Nem egyedi esetről van szó, nem szórványos jelenség, hanem egy nemzet vallásának útján jelennek meg ezek a koponyák. Ez azt jelenti, hogy meg kell keresnünk azokat a vallásos, szellemi okokat, melyekkel meg lehet magyarázni a koponya-lékelés szertartását, mert rendkívül lényegesnek és fontosnak tűnik.

Ha az életkort vizsgáljuk érdekes, hogy a legtöbb lékelte koponya a 25 és 30 éves férfiak és nők köréből származik. Tehát ez a korosztály, akiknek körében elvégezték ezt a bizonyos beavatási szertartást. A koponya trepanáció útja tehát a 25-30 éves korhoz kötődik. Ez azért hangsúlyos, mert az emberi életben belül van egy 5 éves időszak, amikor sűrűvé válnak ezek a leletek. Ebben a korban már végképp becsontosodunk, ez az az időszak, amikor már nem lehet növekedést előidézni, maga a csontozat is megkeményedik. Ez a lék a fejtetőt nyitja meg pont azon a területen, ahol a leglágább, amikor a gyermek meglátja a napvilágot. Tehát itt egy olyan állapotot akartak visszahozni, amit a

csontosodás már elzár. Tudjuk, hogy a koponyavarrat a kutacsnál még nem forr össze a csecsemőknél, ott még valami nyitva van, és ha elgondolkozunk, hogy bármely vallás teológiájában mennyire fontos a gyermek szerepe, akkor érzékelhető, hogy bizony ez nagyon tudatos vallás volt. Nem arról van szó, hogy 1853-ban Vereben kiásott trepanált koponyának a megfejtésével próbálkoztak, tehát több, mint 100 éves az idevonatkozó kutatási anyagunk és magyarázatot kellett arra találni, hogy éppen a kutacs területén miért van egy 5 cm-es kerek lyuk és körülötte a csontsarló miatt indul el, és egyáltalán hogyan élte túl a vitéz ezt a műtétet. A 100 évvel ezelőtti orvostudomány nyitottságát tekintve sokkal tisztább és fejlettebb volt a mainál - megrökönyödve néztem szembe ezzel a ténnyel, ugyanis akkor még sem Európából, sem a világ más tájáról leletként nem álltak rendelkezésre hasonló lekelt koponyák. Az 100 esztendővel ezelőtt élt orvosok eltűnődtek és kénytelenek voltak leírni, hogy a 19. századhoz mért orvosi technikával ezt a műtétet nem lehetne elvégezni. Ez pedig nemcsak azt jelenti, hogy egy vallásos szertartással állunk szembe, hanem egy orvosi bravúrral is szembesülnünk kell.

Innentől kezdve mindenféle hipotézis keletkezett. Az első: a koponya tulajdonosa vitéz volt, aki csatákban forgolódott, fejbe vágta egy nagy karddal, behasadt a feje, jött a jól képzett táltos orvos, megtisztította a sebet, szépen körbevágta, odatettek egy kis ezüst lemezt, és küldték a vitézt a következő csatába. Lehet, hogy volt ilyen eset is, de amikor nőknél vagy gyerekeknél látunk megnyitott koponyát, akkor tisztán érezhetjük, hogy itt nem sérülésekből eredő műtétekkel állunk szemben. Csakis egy fontos vallásos útról beszélhetünk, egy olyanfajta gondolatot lehet tetten érni, amikor az ember a saját életében haladva megpróbál egy bezárt kaput kinyitni. Ez a bezárt kapu pedig bennünk van, tehát itt, ebben az esetben az ember életében tapasztalható becsontosodást és rögzülést kellett áttörni. Nyilvánvaló, hogy itt a cél szentesíti az eszközt, mert nem mindenkin végezték el a koponya lékelésének szertartását, de az is érzékelhető, hogy akin elvégezték, az az illető egy áldozatot vállalt magára, hiszen megpróbált visszajutni egy olyan időbeni korszakba, amikor még olyan csontozattal rendelkezett, hogy a kutacs, a felső nyílás még nem záródott be, nyitva volt a másik világra. És ha megnézzük, hogy a magyar hagyomány a gyermekekről mit vall, akkor a legegyszerűbb mondás juthat eszünkbe: "A kisgyermek Isten tenyerén él." Tehát a gyermek van azon a szinten, amikor még állandó kapcsolatot tart fenn a világgal, amiből ideérkezett. Ennek pedig testi sajátossága, hogy még nem csontosodott meg, a koponya varratok még nem forrtak össze, és a koponya boltozat még nem keményedett meg.

A régi, nagy kultúrnépek vallásaiban, és ez tulajdonképpen földrésztől és kultúrától független ösképnek tekintendő, beszélnek egy embertípusról, és ezt az embertípust "a puha csontú embernek" nevezik, akik rugalmas - nem törékeny - csontozattal rendelkeztek.

A táltos beavatás egyik legnagyobb tétje, hogy van-e az illetőnek fölösleges csontja, és ezt úgy keresik meg, hogy a meglévő csontozatot darabokra törik, mert nem erre van szükség. Ez az átlagember életét váza, de itt valami többről van szó. A gyermeki állapot - bármily különös - a koponyalékelési szertartásban az egyik kulcs. Gondoljunk az evangélium részletére, amikor az összegyűlt emberek elé állítanak egy kisgyermeket, és Jézus azt mondja: "ha ilyenné nem teszitek magatokat, nem mehetnek be a mennyeknek országába". Sajnos a mai biblia-kutatás ezt úgy értelmezi, hogy olyan aranyosnak, gyámoltalannak, elesettnek és ártatlannak kell lenni - de Jézus nem erről beszélt, hanem arról hogy azzal a hatalmas erővel kell rendelkezünk, amivel egy kisgyermek rendelkezik. Az ártatlanság még nem erény, viszont egy gyermekben van meg az a hatalmas nagy erő, amit növekedési, mozgási erőnek lehetne nevezni, ami éppen 25 és 30 éves kor között már végképp eltűnik az emberből.

Ezt az időpontot a hagyomány az emberi élet útja felének nevezi, ezt nevezik "krisztusi kor"-nak, ekkor kell "felmenni" a Koponyák-hegyére és megmutatni, hogy mit tudunk a világnak adni. Ebben az időszakban lékelik a koponyákat, tehát ez a szertartás személyre szabott, személyes életidőhöz kötődik.

Eddigi vizsgálataink alapján úgy tűnik, hogy életbevágóan szükség volt a koponya megnyitására. Olyan törzsi népeknél, ahol a mai napig fennmaradt ez a szertartás, lehet érezni, hogy most már az európai kíváncsiskodók kedvéért, titokzatosságot is játszanak, és talán divatba is próbálják hozni, tudomásul kell venni, hogy igazi magyarázatot a kutatók, - az ezeknél a törzseknél végzett kutatások alapján - nem kaptak. Nem volt válasz, tehát nem tudjuk, miért.

Egyet viszont tudunk: nem minden műtét sikerült, és ettől függetlenül mindenki örömmel jelentkezett és vállalta, hogy megnyissák a koponyáját.

Ha megnyitunk egy emberi koponyát, annak az a sajátossága, hogy már nincs arculata, az Ember koponyája lesz. Tehát biztos, hogyha én a személyes életemben megnyitok egy olyan csontozatot, amit az őseimtől örököltem, akkor ezt az utat az őseim érdekében, és az elkövetkezendő emberek

életének érdekében fogom majd bejárni, tehát a tét hatalmas, és az illető vállalja azt is, hogy esetleg az életét veszíti ezen az út kezdetén.

Visszatérve a Honfoglalás-kori és a Szent István király utáni évszázad leletanyagához, az egyik legfontosabb észrevétel, hogy 25-30 év körüli, főként férfiak, kevesebb számban nők, még kevesebb számban gyermekek között lehet megtalálni. Számunkra az a lényeges, hogy vitézeknek miért nyitották meg a koponya-boltozatát. Koppányról azt mondták, vitéz volt és hatalmas, ha pedig vallását kezdjük elemezni, akkor a koponya-vallásnál vagyunk. A latin nyelvű krónikákban ennek a vitéznek a váltó párja adott esetben Koppányra vonatkoztatva a bátorság. Észrevehetően nagyon egyszerűnek és iskolásnak tűnnek ezek a nyelvi adatok, de fontosak és pontosak annak, aki tudja, hogy mi a koponya-vallás. A leletek bizonyítják, hogy még Szent István után 100 év múlva is végeztek ilyen beavatkozásokat. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert Minden Árpád-házi fejedelem, vezér, király, herceg, egy személyben papi küldetést is betöltött, ha pedig valaki vezér és fejedelem volt, az azt jelenti, hogy főpap is volt, tehát vallásos szertartásokat is bemutatott, illetve a bemutatott szertartásokról tudomása volt.

Ha tudjuk, hogy mi a koponya, és milyen út tartozik hozzá, akkor érthető, hogy Koppányról azt mondják: bátor és vitéz volt. De azt, hogy bátor, az ember egy férfiról feltételezi, főleg a kardforgató időkből. Azért hangsúlyos, hogy Koppány bátor, mert a koponya-lékelés szertartásának egyik legfontosabb erénye a bátorság felszabadításában mutatkozik meg. Vannak szép, népi vallásosság körébe tartozó szövegeink, vagy ha valaki előszedi a népballadákat, magyar népdalokat, akkor általában találkozik egy különös helyszínnel. Erről a helyszínről Végvári József, Debrecenben élő nyelvész írt egy csodálatos könyvet is. Ebben a könyvben egy balladát dolgoz fel. A balladában, amit elemezni kezd, van egy helyszín, amit koponya csárdának neveznek. Kimutatja, hogy a magyar nyelvben a koponya egyik hangalaki megfelelője a kápolna, amit nyelvi úton bizonyít, de aki nem elégszik meg a nyelvi megfelelésekkel, annak idéz ballada variánsokat is. A betyár ballada, ami úgy kezdődik, hogy "Nem messze van ide Kismargita", erről a helyszínről a koponya csárdához jutunk, a csárdát víz vonja körbe, és bent a betyár búsul.

A következő, Veres Jóska balladája, amiben a főszerepet szintén egy koponya játssza. Ebben a koponyában belül vagyunk, és nem derül ki, hogy ez az én koponyám, vagy egy épített csárda, amiben a betyár iszik. A balladából megtudjuk, hogy ebben a koponyában 7 hajnalon keresztül inni, utána 7 nappalon keresztül táncolni kell. Megjelenik az ivás hajnalban, ami egy áldozati szertartás. Az áldozati ivóedény neve kaponya, ebből vért isznak. A hajnal egy napon belül a nap születésének időszaka, tehát szakrális időpontról és nem mulatozásról van szó. Ha tudjuk, hogy az italáldozat az égbolton az esthajnalcsillaghoz tartozik, akkor érezhető, hogy ez csillag-vallás.

A hajnalból nappalra fordít a ballada: "aki 7 nappal nem táncol"... Mi a tánc, mikor szoktak táncolni a templomban (ha koponya kápolna)? Erdélyben a mai napig táncolnak, pl. halotti tor idején. Ez a koponya-szertartás útja, s egy félelmetes út, mert végig Koppányról beszélünk, mert ő a koponya-vallás útján, áldozati úton járt, és az ő szertartásos útját konkretizálni lehet.

Miért játszik épp a pásztor-műveltségben oly hatalmas szerepet a koponya, az emberfő, akár csárda formájában, akár egyszerűen oltáron lebegő alakzatban?

Itt van egy vallás előttünk, ezt nem kell "behozni" vagy "származtatni" valahonnan. Ez a magyarság vallása, és ha ennek a vallásnak az Ember koponyája az egyik fő tétele, akkor ez az Emberiség vallása, tehát itt kezdődik ez emberré válás.

Az első Ember koponyájából nyílik majd meg a keresztfa. De ez nemcsak szép gondolat, mert a szép gondolat, ha nincs hozzá erő, akkor csak irodalom marad. Lehet érezni, hogy a koponya-szertartás ital-áldozat útján indul el, és az Esthajnalcsillagról van szó, mert estéből ébren vagyok- hajnalban áldozatot mutatok be. Persze a mai ember, aki még nem mutatott be hajnalban áldozatot, nem tudja, hogy pont hajnalban az égbolton ragyogni szokott egy csillag, amikor a hajnali arcukat lehet látni, és itt lépünk be ebbe a szertartási útba, melyen később majd a Golgotáról, a Koponyák-hegyéről lesz szó, és Jézus Krisztus útján keresztül próbáljuk visszaigazolni az elmondottakat, maga a Megváltó az, aki egyetlen csillaggal azonosítja magát az égbolton: "Én vagyok ama fényes, felkelő hajnali csillag". Ehhez azonban fel kell kelnie hajnalban, hogy lássuk azt a fényes felkelő hajnali csillagot, és ekkor kell ital-áldozatot bemutatni:

A ballada folytatódik: jön egy "pogány" fordulat - aki 7 nap nem táncol.

A tánc egy szakrális rítuson alapuló mozgási rendszer. Akármilyen táncot akárki nem járhatott. Észre kell venni, hogy az ún. Szent Istváni térítés után, amikor elindult az ellenreformáció, akkor kezdték - és

ez már tényleg a római katolikus térítés következménye - a templomban a táncot irtani. És láthatjuk, jönnek sorra a rendeletek. Miért, addig lehetett táncolni a templomban? Milyen tánc lehetett az?

Ha egy kicsit kitekintünk, akkor lépten-nyomon a régi nagy kultúrák vallásaiban találkozunk azzal az istenséggel, aki a tánc felügyelője. Megörökítették az aztékok és megörökítették Indiában is, ahol a pusztítás és az újjáteremtés istensége maga a tánc ura, Síva. Amikor erről a kozmikus táncról van szó, akkor mindenki tudja, hogy ez a tánc a szférák zenéjére való ritmikus mozgást jelenti.

Aztán jön a következő kép a balladában: aki 7 bárányt nem evett meg.

Most már ha nem vesszük észre, hogy a Bárány húsából élünk és ez magához a koponyához kötött szertartás, s a következő mondatokban kiderül, hogy az illető, akiről szó van, mélyen alszik, nincs magánál.

Mert aki 7 éjjel nem rejtőzött el és 7 éjjel nem aludt, s aki 77 éjjelig nem folytatja ezt a révülést, annak a szívében nem jelenik meg 7 ember bátorsága. Tehát koponya csárdában, vagy a koponyában vagyunk és kiderül, hogy az egész szertartás lényege a 7 ember erejében megmutatkozó bátorság. Ezt mondják el Koppányról, a koponyáról, aki bátor volt és hatalmas. Van egy olyan koponya-szertartás, ami a férfi, a vitézi ember útja, melyen a férfinak szívébe 7 ember bátorságát kell megszerezni, és közben végig a révülés útján jár.

Az Árpád-kori nevek vagy trón-nevek, vagy beszélő nevek, tehát Koppány neve nagyon fontos mondanivalót rejt. Ebben a világban, éppen a névben jelenik meg a viselőjével szervesen azonosan az, amit a viselője képvisel. Tehát ha nem járjuk végig ezt a koponya történetet, akkor nem lesz tisztán érthető, hogy Koppány szenvedéstörténete miért éppen a Koponya-hegyre vezet majd vissza bennünket. És ha ez a szent Istváni fordulat lényege, ami nem abban mutatkozik meg, hogy jön néhány nyugati szerzetes, akiknek kezében van egy Ószövetségi könyv és a Kárpát-medence lakosságát megtanítják a kereszténységre. Nem ettől fordulat a szent Istváni fordulat, hanem attól, hogy a szertartás-renden belül áll be változás. Ez a szertartás-rend pedig egészen Álmos fejedelemtől Koppány vezérig egy azonos ívet mutat. Ki lehet mutatni azt, hogy a vallásos életben nincs változás, viszont Koppány vezér és Szent István között történik valami, és innentől ez a nagy kérdés!

Ha a saját honfoglalás-kori műveltségünk leletanyagával nem szembesülünk, akkor bárki azt mondhat nekünk, amit akar. Ezek vallásos emlékek nem az Uralból, nem Indiából, hanem a Kárpát-medencéből származnak, és a honfoglalás-kori leletanyaghoz tartoznak. Foglalkozni kell azzal, hogy Koppány útján mit jelent a koponya, és a koponya-szertartás. Nincs olyan vallásos megállapításunk, vagy hivatkozási alapunk, amivel indokolni lehetne a fejtető megnyitását. És innentől kezdve az a feladatunk, hogy próbáljunk ennek utánajárni. Az a legfontosabb dolog, hogy megértsük mi történt ezer esztendővel ezelőtt, amikor Koppány vezért megvádolták egy vallásos gyakorlat megdöntésével.

A lékelt koponyák előfordulnak gazdag és szegény sírokban is, ez pedig azt jelenti, hogy társadalmi helyzettől függetlenül, a magyarság minden rétegében jelen volt ez a szertartás, ráadásul egy érdekes leletanyaggal is rendelkezünk. Egy női sírból, Bashalomról került elő, egy lovas, női temetkezés mellékleteként egy trepanáló kés. Nyilvánvaló módon ez a kés nem azért került oda, hogy az illető mellé odategyék bizonyítandó a személyi azonosságát vagy cégérjelzését, hogy ő volt a trepanáló, hanem itt ténylegesen egy olyan értékről és tudásról van szó, amit ebből a világból a túlsó világba is átvittek elődeink, mert a halott mellé csak az értékeit tették. Ezek az értékek pedig nem merültek ki a különféle személyes tulajdonságok megjelölésében.

Tehát nagyon lényeges ez a jelenség, és hogy ma nem tudunk róla sokat, az annak is köszönhető, mert ez ténylegesen kiveszett a gyakorlatból és nem öröklődött tovább, tehát egy kihalt vallásos ágazattal kell számolnunk. Ez azonban nem azért halt ki, mert eltiltották. Gondoljunk arra, mikor elindult Szent Istvánnal a Szent Korona misztériuma, vagyis a vallása, akkor a középkorban úgy tartották, hogy mindenki a Szent Koronában üdvözü. Ez alapvető kultúrtörténeti tény.

Amikor III. András királyunk koronázását meg akarták akadályozni, onnan értesültünk erről, hogy egy oklevélben András elmondja, hogy "bizonyos megátalkodott gonosztevők meg akarták akadályozni koronázásunkat." Ez tehát nem III. Andrásnak volt személyesen baj, hanem ezzel a nemzet előtt az üdvözülés lehetőségét is elzárták. A Szent Koronát élő Krisztusnak nevezik mind a mai napig. A Szent Korona felső részén, a keresztpánton olyan szentekkel találkozunk, akik kapuban állnak. Tehát innentől kezdve nem kell a koponyákon kaput nyitni, mert a Szent Korona üdvözülési rendje szerint nyitva vannak az egek kapui.

A szertartásnak van még egy nagyon érdekes vonulata, a jelképes trepanációk. Ez azt jelenti, hogy nemcsak léket ütnek, hanem számtalan olyan véset és karcolat van a koponyán, ami úgy keletkezett, hogy csak a fejbort vágták fel és az alatta levő csonttrétegbe véstek bele jelet, szimbólumot. Ez a kétféle szertartás mutatható ki, az egyik a látványos, amikor van egy lyuk a koponya tetején, a másik, ami nem látszik, vannak apró hegek, amelyek a csontozaton vannak rajta.

A jelképes trepanációból ezerszámra maradtak fenn leletek. Mit jelenthet ez a jel bevésés? Lehet érzékeltetni, hogy itt azonosították az embereket egy jellel. Árpád egyik fiát úgy hívták, hogy Jelek - beszélő név. Van egy Tor-ágazat, ami egyértelműen a koponyában végződik - Koppány, és a másik ágban ott van Jelek. Van egy fejedelmünk, akinek neve Falicsi, róla bizánci forrás, Bátorban született Konstantin emlékezik meg, valójában nem tudjuk hogyan hangzott a neve, valószínű nem úgy, hogy Falicsi és nem úgy, hogy Fajsz. Ami megmaradt ebből a névből F L S, az F egyik váltója a P, és máris megjelenik előttünk a P L S, Pilis, és hol van a Pilis, a koponyán, és ez a sokfajta tudás Koppányban világlik fel utóljára. A Turul nemzetségben őrzött beavatási titkos tudás utolsó nagy letéteményese Koppány. Benne őrződik és rögzül mindaz, amit erről tudnunk kell.

Jelenünkben pedig az emberiség fennmaradása a tét. Akkor, amikor elérkeztünk a génmanipuláció idejébe, válik kérdéssé, hogy milyen egy ember koponyája, mert mostanság az ember meghamisítása vette kezdetét.

Éppen ma jelentette az egyik tudományos híradás, hogy megtalálták azt a gént, ami a nőkben az anyaság ösztönének kódját őrzi. Ezt a gént a férfiban találták meg. Gondoljunk a szentírásra, miből vétetett a nő? Bármily különös, az anyai ösztön a férfi genetikai kódállományában van elrejtve. Ha ehhez hozzájárulnak, ezt szétbombázzák, holnap már sem férfi, sem no nem lesz majd. Lesz helyettünk hímnemű és nőnemű állat, mert nem fogja tudni azt, hogy mire született a világra, és nem fogja tudni, hogy az utódokat hogyan kell gondozni. Most minden erő arra irányul, hogy az embert, az emberiséget manipulálják, és a manipuláción keresztül eltüntessék. Ez nagyon sokáig csak egyfajta degenerációban mutatkozik meg. Csak meg kell nézni ma egy katonai sorozó bizottság elé járuló ifjúságot. Itt élünk és húsbavágó kérdésekről van szó, és ha a saját kultúránk, műveltségünk üzenetét nem értjük meg, akkor mit akarunk ebben a világban tovább örökíteni? Akkor nincs mit tovább örökítenünk. Mi az, ami továbbmegy belőlünk ebből a műveltségből?

Éppen ezért kell odafigyelni, hogy Koppány vezér halálának ezer éves évfordulója volt 1998-ban. Koppány nem azért fontos, mert ő állt Szent Istvánnal szemben, és nem azért, mert ő volt a "puszták vezére" - sajnos hallani lehet ilyen sületlen kifejezéseket - Somogyban sosem volt puszták. Kupa várának északi határait a Balaton mosta még a múlt században is. Kicsit odébb pedig lankás hegyeket lehet látni.

Észre kell vennünk, hogy már elkészítették nekünk a kis ketrecek: Szent István, a római katolikus, a jövő embere, Koppány pedig az a szerencsétlen, maradi, pusztai lázadó. Észre kell vennünk, ha bármelyik ketrecbe belemegyünk, végünk van. Nyilvánvaló az is, hogy Koppány és Szent István között ellentétek voltak. Az emberi vonulatban ténylegesen egy vérdráma mutatható ki, mert a fő vád Koppány ellen: "vérfertőző házasságban akarja Saroltot". A kupa-koponyából vért szoktak inni, ráadásul a koponya egyfajta tudás záloga. De ha emberségről példát akarunk venni, akkor Koppányt a koponyán keresztül kell megértenünk. Ő nem azért volt nagy ember, mert most a lázadás mintaképe, hanem azért volt nagy, mert az embersége maradandó. Olyan, mint a koponyánk, ha meg is halunk lehet tudni róla, hogy nem állatok, hanem emberek voltunk, mert maradt valami. A személyes öltözet lehullik, de megmarad az a nagy titok, amivel a középkori festészetben és templomépítészetben gyakran szembesítenek. Vannak Magyarországon olyan templombejáratok, kapuk, melyek koponyában végződnek. Ez pedig a koponya-kapu és nem a koponya-szertartás. Ez nem misztifikáció, mert ha a Kárpát-medencében egy kapu fölé koponya kerül, az jelent valamit, egy bejáratot, a halál kapuját jelenti, amikor az ember belép a templomba. Az a jelentése számunkra, hogyha alapszinten nem válok Emberré, akkor ne menjek be a templomba, ha nem őrzöm magamban azt, ami emberré nemesít.

Nagyon oda kell figyelni a koponya-szertartásra, mert ezek a szertartások mágikus, óvó célzatú szertartások voltak, és éppen az embernek emberi tulajdonságait védelmezték. Ott pecsételték meg azokat a koponyákat ezekkel a jelekkel és vésetekkel, ahol leginkább önmagunk vagyunk. És leginkább önmagunk a fejünkben vagyunk.

De mi lesz a szellemiséggel? A lélekkel nincs gondunk, a lélek, tudjuk a nyak és a derék közötti részen helyezkedik el, onnan hozza az üzeneteket felénk, és ha butaságot csinálunk, azért szorul el a torkunk. S amikor elszorul a torkunk, szennyeződik az észjárásunk, és ha túlszennyeződik, akkor

elbutulunk és becsontosodunk, s akkor vágnak egy lyukat a fejünkbe. Mindez persze jelképes, de ez az a szintje a magyar műveltségnek, ami ténylegesen arról a vallásról beszél, amiről azt mondják, az Emberfiának vallása, az első Ember vallása. Az első Emberből a koponya marad meg, ezért vállalja a Fiú, hogy a Koponyák-hegyére megy. Tehát kötődik ez a minőség. Amikor az ember teremtése folyik és alakítják a formáját, akkor a koponya készül el először, mert a teremtés a szellemi szférából, a lelki szférán át az anyagi szféráig jut el. Amikor megmaradt a koponya - és Koppánynál ez nagyon hangsúlyos, hiszen halálakor a koponyája hullik le, - abban van az üzenet, ami elsősorban egy észjárásra, egy mentalitásra vonatkozik.

Ezt pedig most manipulálják azért, hogy ne tudjuk, hogy mi indul Szent Istvánnal és soha ne tudjuk meg, mi az, aminek meg kell maradnia Koppányból. Annak kell megmaradnia, ami a koponyában lakik, a szellemiségnek, ez pedig illékony, képlékeny, láthatatlan. Egy létfontosságú tudást jelent, de ez a tudás már nem jelenik meg a lelki cselekvés szintjén direktben, a testi síkon pedig észre sem vehető. Ezért nehéz a Koppány-kérdést megérteni.

Térjünk vissza a jelképes trepanációkra és bevésésekre. Majdnem minden egyes vitéznek, harcosnak és nőnek jelképesen trepanálták a koponyáját. Vajon az archaikus népi imádságokban miért mondták azt, hogy valami le van pecsételve?

"Szent igével igézi,
Arany gyűrűvel pecsétli."

Ezt magára Jézusra vonatkoztatják. Olyan kereszténység, ahol a szent igével való igézést még érthetjük, mert kezdetben vala az Ige, és az Emberfia arról volt nevezetes, hogy beszélt és hirdette az Igét. Azt is tudjuk, hogy az Igével teremtették a világot, de vajon miért kell az arany gyűrűvel valamit lepecsételni, és hol pecsételnek le minket? Mert ez a magyarság igazi imarendje, az első archaikus imákat pedig Erdélyi Zsuzsanna éppen Koppány földjéről gyűjtötte.

Ezek a vésések egy meghatározott alakzatban mutatkoznak. Vagy kör alakúak, mintha egy kör alakú köves gyűrűvel nyomtak volna a koponyára valamit, vagy tojásdad alakúak. Ez egy keresztelési szertartás, az igazi név került ide. Hol hordják azok majd az igazi nevüket, akik megérik azt a bizonyos időszakot? A homlokukon vannak megpecsételve. Itt ténylegesen az igazi kereszténység nyomvonalán haladunk, ráadásul a néphagyomány a legkövetkezetesebb határozottsággal kimondja, hogy a nevet az újszülött azután kapja meg, hogy a koponyába hét rovásjelet bevészték.

A népmesei hagyományban például egy keresztelő szertartás kezdődik, amikor megszületik a várva várt hős, aki mindig a Fiú. Minden magyar népmesében az Atya az örök király, maga a Teremtő a Fényhon, a Fényország királya és küldi el a fiait, mert a Fiú szenvedése nem ér véget. A teremtés és a megváltás állandóan úton van a saját vonatkozási rendszerében.

Például az egyik népmesében, ami Karcsáról származik, pontosan elmondják, hogy milyen szertartás történik a kisfiúval. A király fiának bölcsőjét körülállják a jók, a tudósok, a táltosok és tanakodnak, hogy mi legyen a gyermek neve. Odalép a bölcsőhöz a legidősebb táltos, és egy késsel a fiú koponyájába írja a nevét. Hét rovást vés a koponyára, és azt mondja, ezt a fiút mostantól Csillagok irányítójának, világ kormányzójának kell nevezni, ez az ő neve. Tehát ez valóban keresztelő szertartás. A titkos jel, amit az ember tényleg csak a fejében, a szellemiségében visel, az utolsó azonosító jel, hogy kik és mik vagyunk.

A koponya szertartása egyfelől egy lélelési műveletből áll, sokszor azon a részen, ami alatt éppen a tobozmirigy található. Tudjuk, hogy ez az egyik legtitokzatosabb szervünk, de például az indiai hagyomány ezt a koponya tetőn található részt, amit egy dudorral jelölnek, Brahma istenség kapujának nevezi és ha ezt megnyitják, akkor a kultúrtörténeti párhuzamok alapján lehet tudni, hogy ez az a pont, ahol az ember közvetlenül a Teremtő irányába tud kiszállni. Maga a Teremtő a cél, ez a Teremtő kapuja, ha megnyitjuk ezt a területet, akkor egy olyan kaput nyitunk meg, ami által az állandóan végbemenő teremtés folyamatába bekapcsolódunk.

Ha a mag népe ezt a Teremtői energiát ismeri, mert tudjuk, hol lakik a Teremtő, követni is tudjuk ezt az utat, amely egyetlen irányba húz bennünket.

Ez az út abban a pillanatban, ahogy felfedezzük, hogy itt a koponyának szerepe van, továbbmegy az ősvallás útján, ami nem áll meg Szent Istvánnál, mert ez az út hozzátartozik az úgynevezett "fejbenézési" jelenethez. Az Árpád- és Anjou-kori templomokban, ahol Szent László király életútját megörökítik, az egyik legfontosabb állomás a fejbenézés jelenete.

Vallásunkban és kultúránkban alapvető tételként jelenik meg a fejbenezés. Ez az a pillanat, amikor a leány vagy asszony a hős fölébe hajol és belenéz a fejébe.

Sajnos a néprajzkutatás és történéseink úgy oldották meg ezt a kérdést, hogy itt tetvészkedésről van szó. De mondják meg, hogy egy tetvészkedést, miért Szent Lászlóval és Szűz Máriával ábrázolnak, és ezek a képek miért templomok falain láthatók?

A kutatásban eljutnak egy darabig, hogy milyen ősi ez a jelenettípus, egészen Ázsiáig, és az emberiség eszmélésének hajnaláig egy bizonyos kultúrában vissza lehet követni. A fejbenezés akkor válik valósággá, ha lyuk van a fejemen, és valaki belenéz.



Itt Szent László párharcát örökítik meg a kunnal, aki elrabolt egy lányt. Bizonyos elemek, melyek a történet teljes füzérében megvannak, itt kimaradnak, de nem maradhat el a fejbenezés. Ha előzmények és utólagos állomáshelyek le is maradhatnak, a párharc és a fejbenezés soha nem maradhat le. Hol van az a katolikus vallás, ahol lovagi párviadal, majd a fejbenezés kerül a keresztény liturgia részeként a templomba? A székelyderzsi jelenet azért nagyon tanulságos, mert itt lehet látni, hogy a fejbenezés nem tetvészkedés, hanem tényleg belenéz a vitéz fejébe az a nő, akit kiszabadított, és amikor a vitéz fölé emelkedik, kiderül, hogy abban a kislányban az örök Szűz Máriát szabadították ki. A vitéz pedig az ölébe hajítja a fejét, s a fejbenezéssel egy örvénylő mozgás indul el.



Ha pedig a lány tényleg Boldogasszony, akkor az ölében keresztül a hős a saját teremtése pillanatába tud visszautazni, vagyis addig a pillanatig, amikor az univerzumban való léte elindult. Ezt reinkarnációnak nevezik, visszamegy oda, az Örök Anya ölébe, s így magának a világmindenségnek születése forrásáig jut vissza. Ez persze nem olyan dolog, mint mikor az ember fáradtan egy kedves lány ölébe hajtja a fejét, s kap egy kis simogatást.

Ha megnézzük Szent László arcát, lehet látni, hogy itt szenvedésről van szó, mert ha visszamegyünk létezésünk kezdetéig, és a fejünkön támadt lyukon keresztül valaki így néz be, egészen biztos, hogy valamit keres ott. Van ott valami, amiről a hős nem is tud, mert nem az életében felfakadt tulajdonságok megtalálását kell megcélozni, hanem ahogyan a nemzetségek világában adták tovább a tudást, a tapasztalatot, s a bajt és az átkot is hetedízigen. Tehát hetedízigen tartott, ha valamelyik ősről elkövetett egy bűnt, az 7 generáción keresztül tudott kitisztulni.

Ha valaki állatokkal tenyészt, az tudja, hogy amíg a faj esetleg egy rossz keveredés után kitisztul, az 7 generáción keresztül tart. Erre mondják, hogy az apa eszi az egrest, és a fia foga vászik belé. És sajnos itt tart ma a nemzetünk, mert az apák gyűjtögettek és harácsolnak, és a fiúk most nem tudják, hogy hogyan kellene boldogulni.

Tudnunk kell, hogy a Kárpát-medencében az Árpád-, és az Anjou-korban királyi jóváhagyás nélkül templomot nemcsak építeni, de még kimeszselni sem lehetett. Tehát ezek nem eldugott jelenetek, ahol a "pogányság" tovább élt, hanem Árpád- és Anjou-kori királyi program.

Figyeljük a fejbenzés jelenetét: a hős fölébe hajol a kiszabadított leányzó és matat. A matatás fontos, mert ez a mozdulat ténylegesen olyan szellemi befolyást jelent, ami a latin nyelvben a manipuláción keresztül az észjárás szóra vezethető vissza. Széthúzza a haját, a haj megint lényeges és fontos a hős számára, mert ha levágják, akkor elgyengül, nincs ereje. Ha egy középkori művész valahogyan jelezni akarja az észjárást, akkor azt a hajjal jelzik, - ha csavaros, akkor göndörödik a fűt - mert a jelképes vallásos művészetben a haj a szellemiség kisugárzását jeleníti meg.



Ebben a sugárzásban keresgél Szűz Mária, de ez csak a felületi sugárzás, viszont ha válogat és széthúz, ez azt jelenti, hogy egyre mélyebb rétegekbe hatol be. Végül elérkezik arra a pontra, ahol már úgy válik szét a haj, hogy csak egy lyukat látunk a koponyán, itt a képen Szent László fejében van egy lyuk - ezt még a restauráció sem tudta eltüntetni - és ez a kicsiny nő ezzel az "eszélős" tekintettel - mert ő az eszünkbe les bele - ezen a lyukon keresztül néz le. Ahhoz viszont, hogy ő belenézzen, Szent Lászlónak be kell csuknia a szemét.

Ez a pillanat maradt meg a balladakincsünkben is, mikor Ajgó Márton, egy rafinált ember elcsábítja Molnár Annát, az 5 gyermekes családanyát. Elcsábítani valakit nagyon könnyű, de megtartani már sokkal nehezebb. Addig hívta, addig csalogatta, amíg arra a nagy hosszú útra elment vele, pedig mondja szegény Molnár Anna: "ne hívj, ne csalogass, mert van nekem hites uram, és van karon ülő kicsiny gyermekem." Ha az ő neve Molnár Anna, akkor lehet érezni, hogy itt egy "Szent Annaság" passió története veszi kezdetét.

Nemcsak a krisztusi sors van jelen állandóan a világban, hanem a Nagy Anyaság is, Nagyboldogasszony, akinek Szent Anna a bibliai megfelelője, és a Kisboldogasszony is folyton jelen van, akinek Szűz Mária a megfelelője.

Itt hiába magasodik a kicsi leány a hatalmas Szent László fölé, ebben a minőségben Szent László tényleg Szűz Máriát szabadította ki, ő Kisboldogasszony.

A balladában elmennek a rengeteg erdőbe, hosszú útra, azt pedig akkor szokták hangsúlyozni, amikor ebből a világból a túlvilágra megy át valaki. Amikor arról van szó, hogy meg kell halnunk, ha vannak körülöttünk álló emberek, azt fogják mondani, készülj a hosszú útra.

Így történt Könyves Kálmán királlyal is, amikor Ottmár István a fülén keresztül megnézte, hogy mi van Kálmán fejében - ez megint egy sajátos fejbenezés - azt mondta: "Király készülj a hosszú útra!" És a király pontosan tudta, hogy a hosszú út a magyar néphagyományban a halált jelenti, erre pedig fel kell készülni.

A balladában Ajgó Márton erre a hosszú útra viszi el Molnár Annát. Viszi a rengetegbe, és egy fa árnyékában megpihennek, s ekkor történik egy fontos jelenet, azt mondja Ajgó Márton: "Molnár Anna, drága kincsem, egy kicsit nézz a fejembe!" Ajgó Márton behajítja Molnár Anna ölébe a fejét és abban a pillanatban elalszik, vagyis révülésbe kerül.

Vajon miért jó egy férfinak, hogy egy leány belenézzen a fejébe?

A fejbenezés tehát fontos dolog, a fejről van szó, a nézés pedig látást jelent. A Nő beelát a férfi fejébe, ez pedig azt jelenti, hogy innentől kezdve nincs a férfinak titka, főleg, ha Szűz Mária néz bele a fejébe.

A kép jelenetén Szent László majdnem mindig elalszik, tehát a fejbenezés, a rengeteg hosszú út, egy révülés, egy hosszú álom, és ebbe az álomba néz bele Szűz Mária, vagyis elhagytuk a felszínt, az

ébredési világot, és megyünk afelé a tartomány felé, ahol éjszaka szoktunk tartózkodni.

Ez az az időszak, amikor alvás közben álmodunk, de milyen tehetetlen alvás közben az ember, mennyire nem tudjuk azt, hogy miért álmodjuk azokat az álmképeket, és ezeket a képeket nézi meg Szűz Mária, sőt még tovább tekint. Ez jelenti a nagy fájdalmat a hősnek, mert a Teremtő elérése a cél. Mert így akkor tartja az ember a kezével a fejét, amikor fáj a foga, vagy a füle.

Amikor Szent István eltemeti Imre herceget, a Képes Krónika miniatúrájában István ott áll Imre holtteste mellett és úgy fejezi ki fájdalmát, hogy ugyanígy tartja a kezét.

Ez a nagy fájdalom ideje, egy veszedelmes pillanat. Ezért nagyon nehéz meghatározni azt, hogy mit jelent a koponya-lékelés és mit jelent a fejbenzés, mert ez azon a szinten telítődik tartalommal, amikor a férfi a nőben Szűz Máriát szabadítja meg.

Az Anjou legendáriumból a fejbenzés fokozatait lehet nyomon követni. A fej tehát a kupa, a kupa pedig a koponya. Ha a koponyából ömlik a vér, akkor a kupából ömlik, és ha egy vezérnek Kupa a neve, és az ő bűne a vérfertőző házasság, akkor a vér útját nyomon kell követni, mert ez a fő vád ellene. Tehát Koppány ellen egy "vér-vád" hangzik el, de ha tudjuk, hogy ő a kupa és a koponya, akkor tudjuk, hogy ő a vérrel dolgozik, ez tehát a vér útjához kötött beavatás. A Megváltó is vérrel dolgozik, mert a vizet borrá változtatja, aztán amikor vacsora képében elmondja mi az utolsó üzenete a világ felé, akkor a már bornak is elmúlt az ideje, és a kupában vér lesz. Itt tehát egy vérvonal megy végig, és a fejbenzésnél a hős a megmenekített pártás lány ölébe hajtja a fejét, de itt már Nagyboldogasszony van jelen, ez már nem az a kislány, ez egy eleven, lüktető történet, ez maga az üdv történet. Nem azon vitatkoznak, hogy Kisasszonyt vagy Nagyasszonyt szabadít meg, hanem hogy mikor hova kerül a hangsúly, mert a kettő egy és ugyanaz, mert az egyetlen asszonyi minőségnek van nagyasszonyi és kisasszonyi arculata is, ahogy a népmesékben a tündér másik póluson lévő arculata a boszorkány, ezek összetartoznak, csak viselkedésükben más irány felé mozognak.

Szent László először talpon van, mikor a kunnak sötét, szinte fekete ördögi hajzatát megragadja, - és egy sötét szellemiséget csak úgy lehet megfékezni, ha kifolyatja a vérét, - majd szinte belezuhan a lány ölébe, és visszautazik a kezdetekhez. És kiderül, hogy a kun vére azonos az ő vérével, melyet az első képen megnyit, majd később az ő fejéből folyik tovább. A kun harcos, tehát nem egy buta lányrabló, alakja a mindenség rendjébe illik bele. Az előző képen megnyitja a vért, s a következőn már az ő fejéből patakzik tovább. Ez már a krisztusi szenvedéstörténet, és ahogyan Szent Lászlóról mondják: "rózsákat szaggattál, koronádba tűzéd". Tehát az ő koronája tövis-korona volt.

Amikor Szent László behajítja fejét a lány ölébe, ebben a révülési utazásban kezd el vérezni a feje, a koponyája, a kupa. Folyik a vér a fejéből, de akkor amikor már megpihen, amikor elérkezik oda, hogy legyőzte az ellenséget, akkor kezd el vérezni a feje, a pihenésben, és ez egy kegyetlen pillanat. Kiderül, hogy mi van a fejében, és ha ott rossz dolgok és gondolatok vannak, akkor azok ki fognak csapódni. Itt azonban nemcsak erről van szó, ez az a pillanat, amikor ezt a pártás leányt Szent László feleségül vehetné, és vihetné a közös, házastársi útra, és itt vehetjük észre, hogy a férfi alakítja a nőt, és a nő serkenti, inspirálja a férfit, tehát ez egy oda-vissza kapcsolódást jelent. Ha most olyan nők élnek, akik a férfiakat nem sarkallják, akkor ez azt jelenti, hogy a női nem hanyatlóban van. És nézzük meg, hogyan inspirálják a most férfit? Mi az, ami ma egy átlag férfiembert érdekel? És ez nem a férfi hibája, mert a nőnek lett ez az igénye, de kettőn áll a vásár.

Szent Erzsébetnek van egy találó megjegyzése, hogy hogyan néznek ki az 1200-as években a papok, mikor böjtölnek: "akkor, amikor mosolyogni kellene, akkor szenvednek a legjobban, mintha a fogukat húznák". Sajnos errefelé ment el a vallásos élet. Érezkelni kell, hogyha megvonok magamtól valamit, és azt csak fogcsikorgatva érem el, de ha tudom, hogy én szabad vagyok és király vagyok, mert az "Egek királysága" bennem van, akkor tudom, hogy bármikor megtehetem, de mert én olyan emelkedett vagyok, hogy nem teszem meg, nincs is rá szükségem, akkor tudok feljebb és feljebb emelkedni. Nem elfordulni kell, hanem túlemelkedni, nem kizárni, hanem átlépni rajta egyszerűen. S akkor ebből a női minőségből, az eladó pártás, gyöngykoszorús lány éppen Szűz Máriává változik. Ekkor a nő teljes valóját tárja fel, és ez az amiért a férfiembernek harcolni kell, ezt pedig egy házastársi kapcsolatban is meg lehet vívni.

És miután a fejbenzés megtörténik, a lány még mindig a fejével babrál, tehát a fejről, a kupáról, a koponyáról még mindig nem lehet továbblépni, még mindig ömlik a vér, aztán jön egy vágás, hirtelen eltűnik minden, eltűnik a testiség, és a hős feltűnik egy fényes, hullámzó felhőben, és a fák útja mentén szárnyal fel a Teremtő felé. Tehát megkaptuk a választ, ezért nyitották meg a koponya felső részét.

